

CHƯƠNG NĂM

HIỂM NGUY TRÊN BIỂN CẢ

Chiếc tàu của HắcNgư đậu ngoài khơi, cạnh ghềnh đá. Đó là loại tàu buồm nhỏ, nhưng chắc chắn, có buồng tàu nằm thụt phía dưới, rất kín đáo cho việc ẩn núp.

Khi cả hai đến nơi, HắcNgư khẽ nói với MaiAnh:

- «Bé tí!»! Người chui vào trong nằm im, đừng gây tiếng động để tránh ban tuần phòng.

MaiAnh vâng lời chui vào trong. HắcNgư tức khắc giương buồm. Con tàu từ từ rời bến...

Điều làm cho MaiAnh ngạc nhiên là tàu không chạy thẳng ra khơi mà chạy dọc theo bờ biển, hướng về hải cảng quân đội.

Vừa thắc mắc vừa lo sợ, MaiAnh lú mặt ra buồng tàu gọi HắcNgư, hỏi nhỏ:

- Ông HắcNgư! Chúng ta đi đâu vậy?

- Ta cần rước thêm khách!

Ông ta đáp cộc lốc, giọng hơi quạu. Rồi nói tiếp:

- Im nghe cô bé! Người nói thêm lời nào nữa ta sẽ quăng người xuống biển tức khắc đó!

MaiAnh không dám hó hé, lắng nghe HắcNgư dùng dầm bơi thật nhẹ, không gây tiếng động. Con tàu dần dần rời xa khỏi trạm đèn pha của hải cảng. Bóng đêm bao phủ trên mặt nước. Từ bên ngoài nhìn vào đất liền thấy ánh đèn dọc heo bờ biển và phố phường với ánh sáng nhấp nhóa xa xa trông thật đẹp mắt.

HắcNgư trầm ngâm một lúc để nhận định phương hướng rồi đưa con tàu đi ngược với giòng nước. Sóng dồi dập lúc lên lúc xuống... Đôi tay dũng mãnh của HắcNgư quả có sức mạnh lèo lái con thuyền ngược dòng nước và đôi mắt của hắn sáng quắc không khác gì mắt mèo, nên mới nhìn thấy được chung quanh!

Từ từ MaiAnh bắt đầu quen thuộc với bóng tối nên trông thấy lờ mờ...

Con tàu đang lướt tới như chạm phải đá ngầm, bị dội thối lui. Có lẽ là những phiến đá của bờ đê cũ mà khi xưa xây chặn mặt nước?

HắcNgư đã dừng bơi và gác dầm lên tàu, rồi ra phía sau lấy hai bụm miệng làm tiếng «tù và». Hắn hú hai ba lần khiến MaiAnh rợn người muốn lên tiếng hỏi, nhưng hắn ra dấu bảo nàng im.

Gió lạnh thấu xương và bóng tối dày đặc thêm. Bỗng nhiên con tàu lướt nhẹ như đi trên mỡ. Mặc dù bị cấm nói, nhưng MaiAnh không kềm chế nổi tò mò, lên tiếng hỏi:

- Việc gì vậy ông HắcNgư? Chúng ta đi đâu đây?

- Đến tàu giam!

Hắc trả lời gọn và ngắn. MaiAnh nghe mà không hiểu lời hắc nói. Dù không nhìn rõ bộ mặt ngơ ngác của nàng, hắc cũng thấy được, nên cười nhỏ:

- Có biết tàu giam là gì không hở cô bé?

- Có phải là nhà tù trên biển không?

Sở dĩ nàng trả lời như vậy là vì đã từng nghe di HuêLi kể: «Hải quân Anh thường dùng các chiến hạm cũ làm nhà tù để giam tù binh hải quân của NãPháLuân. Nàng nói tiếp:

- Ở đây là chỗ giam tù, ông đến làm chi?

HắcNgư thấp giọng:

- Đúng! Chỗ giam tù! Tù Âu Châu, tù các nước... tù Pháp... Tù nhân đầy nghẹt cả đấy! Địa ngục là nơi này, cô bé biết không?

Lo sợ, MaiAnh run giọng hỏi:

- Vậy họ là kẻ thù, ông không sợ sao?

- Ta đâu có gì phải sợ? Ta sợ ai chớ? Họ là thủy thủ, ta cũng là thủy thủ.

MaiAnh chợt hỏi:

- Bộ ông đến đây để cứu họ, phải không?

Nghe nàng hỏi thẳng thừng như vậy, HắcNgư ngần ngừ một lúc đáp:

- Đúng đó! Họ cũng như «nhỏ», họ trả tiền cho ta, nên ta giúp họ trốn khỏi nhà tù.

Rồi HắcNgư đổi giọng nghiêm khắc:

- Nhưng mà ngươi hãy im miệng lại. Cấm nói lời thối nữa!

MaiAnh chợt ví mình không khác gì tù nhân, như những kẻ đi tìm tự do. Nàng đâu khác gì với họ?

Một chốc không lâu nàng nghe dưới nước như có vật gì tiến tới mũi tàu... Vì là đêm không trăng sao, màn trời đen như mực nên nàng khó thể nhìn thấy từ xa.

Cuối cùng cái vật dưới nước, mà nàng cảm nghe như đang tiến dần đến con tàu... MaiAnh vọt la lên:

- Kia kia! Ông nhìn thấy không? Có cái gì trôi đến, ghê quá!

- Chính hấn! Ngươi câm miệng lại! Không được lớn tiếng.

Đôi mắt MaiAnh mở to, nhưng nàng chỉ thấy mơ hồ hình dáng một người... HắcNgư sợ nàng lại hỏi lời thối, nên vội giải thích:

- Chúng ta đang ở bên trong đập nước, có nghĩa là nơi này có ngăn đê, nước xoáy mạnh. Tù nhân khi trốn khỏi tàu tù phải lội qua lớp sóng cuồng xoáy đó, rất là nguy hiểm.

MaiAnh thoáng thấy người dưới nước cố ngoi lên, nhưng những bị đợt sóng to nuốt mất, một lúc sau mới hiện ra. Nàng mở to mắt nhìn, trong lòng vô cùng lo sợ cho số phận kẻ bôn đào. Chắc hẳn phải can đảm lắm mới liều mình chống lại sóng nước và ban tuần phòng?

Lòng nàng bắt đầu khâm phục và thương hại tù nhân. Hắc Ngư đưa dầm thẳng ra xa và nói thật khẽ bằng tiếng Pháp:

- Hướng này nhóc ơi! Ngươi gắng một chút, níu cây dầm thì ta mới kéo ngươi lên được.

Bây giờ thì MaiAnh không còn gì ngạc nhiên hơn nữa! Kể từ phút rời lâu đài SơTông, xảy ra biết bao điều lạ lùng, nhưng việc một tên cướp người Anh, mở miệng nói một câu tiếng Pháp, giọng nói y như người Pháp, là điều mà MaiAnh không bao giờ nghĩ tới, dù trong tiểu thuyết cũng chưa từng nghe kể!

Nàng nghe hơi thở dồn dập từ người dưới nước mỗi lúc một gần hơn và con tàu của HắcNgư chọt nghiêng qua một bên. Lúc ấy HắcNgư bỗng đưa tay ra kéo một người từ dưới nước lên sàn tàu. Người ấy mệt ngất ngư, nằm xuội đơ! Nếu không nghe hơi thở dồn dập của hắn, có lẽ MaiAnh tưởng hắn đã chết!

Không chậm trễ, HắcNgư lôi hắn vào buồng tàu. Họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Pháp. HắcNgư hỏi hắn:

- Nhọc lắm phải không?

- Cũng không khó khăn lắm! Mà này! Ông nên cho tàu gặp rời chỗ này. Ban tuần phòng đã trông thấy lúc tôi bỏ trốn. Chắc chắn họ không để yên cho tôi.

HắcNgư trao cho hắn bộ quần áo với cái chăn và nói:

- Người mau thay quần áo khô và trùm chăn cho ấm. Phần khác để ta lo!

Dứt lời HắcNgư phóng ra khỏi buồng tàu. Chiếc dầm trên tay ông ta đã cử động mạnh và con tàu tiến thẳng ra khơi, đúng vào lúc tia sáng của ngọn đèn pha rọi chiếu qua lại trên mặt biển. MaiAnh trông thấy từ xa lính canh phòng xuất hiện lơ nhố trên tàu giam.

Cũng may con tàu của HắcNgư nằm trên luồng nước, nên phút chốc đã ra khơi và tiếp theo là tiếng súng đại bác nổ vang...

Ngoài khơi gió thổi lồng lộng. HắcNgư trương buồm gặp làn gió mạnh và tàu lướt tới như bay. MaiAnh hốt hoảng la lên:

- Chúng ta gặp bão rồi!

- Hả? Như vậy mà «nhỏ» gọi là bão hả? Chao ôi, bao giờ gặp bão trên biển, cả đời người không quên, «nhỏ» ơi!

- Tôi không sợ đâu! Ông đừng hù tôi! Bây giờ tôi đi ngủ nhé?

- Ồ, phải đó! «Nhỏ» chui vào buồng trong ngủ đi, cho ta đỡ phiền.

MaiAnh lắc đầu quây quây:

- Tôi không muốn ngủ chung với tên tù vượt ngục đó đâu! Tôi ngủ ngoài này.

Chẳng phải nàng khinh khi hay sợ sệt gì tên tù nọ. Nhưng nàng vốn ghét NãPháLuân, nên ghét luôn lính của ông ta!

HắcNgư quăng cho nàng cái chăn rồi nói:

- Được rồi! Vậy «nhỏ» hãy trùm chăn mà ngủ ở đây.

Nàng vâng lời hắc, quấn chăn trùm từ đầu đến chân. Một lúc sau HắcNgư nghe tiếng thở đều đều của MaiAnh. Hắc mỉm cười, nói lầm bầm một mình:

- Chẳng rõ con nhà ai mà để phiêu lưu như vậy?

* *

Lúc tỉnh dậy mở mắt ra, MaiAnh thấy gương mặt của chàng trai khá khôi ngô, có râu quai hàm, có đôi mắt dễ cảm.

Phút giây đầu chưa tỉnh hẳn nàng tưởng mình đang còn ở lâu đài SơTông, nên đưa mắt nhìn chàng trai lạ mà không nhớ là ai?

Trong khi đó chàng trai vừa trông thấy gương mặt xinh đẹp của nàng, hẳn cũng không khỏi vui mừng, reo lên:

- Chao ôi! Sao lại có mỹ nữ ở đây? Tôi có nằm mơ không vậy?

HắcNgư cười vang, nói:

- Người bằng xương bằng thịt đó! Người không nằm mơ đâu, nhóc con!

- Chà! Sao cô nàng lại kiêu mị đến thế vậy?

- Phải! Dĩ nhiên là đẹp, thật đẹp! Nhưng cô nàng không vừa đâu nhé? Cô ta nói qua Pháp để gặp nhân tình. Nhưng ta biết cô nàng nói dối và ta đoán cô trốn nhà cầm quyền. Có thể cô ta là kẻ trộm đang bị cảnh sát truy lùng.

Cho tới lúc đó họ trò chuyện với nhau bằng tiếng Pháp. MaiAnh còn trong trạng thái mơ màng chưa tỉnh ngủ, bên tai nghe như họ đang nói về mình... Chừng nghe HắcNgư nói câu chót, MaiAnh mới phản ứng tỉnh thức ngay, ngồi bật dậy nói giọng tức giận:

- Tôi không phải là phường trộm cắp như ông nghĩ đâu nhé? Tôi cấm ông không được sỉ nhục tôi! Tôi đã trả tiền chuyển đi cho ông rồi mà?

Đến lượt HắcNgư kêu lên với giọng ngạc nhiên:

- «Nhỏ»! «Nhỏ»! Người biết tiếng Pháp sao? Người nói và hiểu được lời chúng tôi nói à?

MaiAnh thản nhiên đáp:

- Sao không nói được tiếng Pháp? Bộ ông cảm tôi biết sao?

- Ta không cảm «nhỏ»! Nhưng «nhỏ» phải cho ta biết trước chứ?

- Tại sao tôi phải khai ra cho ông biết? Vậy ông có cho tôi biết là ông biết tiếng Pháp không? Nghe giọng nói của ông, tôi còn biết được ông chính gốc là dân Pháp nữa kìa!

Nghe câu nói của MaiAnh, HắcNgư bỗng nổi giận ùng ùng, trừng mắt hét lên:

- «Nhỏ»! Người dám nói với ta như vậy à? Không sợ ta quăng người xuống biển à? Hay người là gián điệp nên mới to gan như vậy?

MaiAnh vẫn còn đang uất hận vì bị sỉ nhục, quên cả sợ lớn tiếng nói:

- Ông muốn quăng tôi xuống biển thì quăng đi! Tôi chỉ hận mình là đã chọn làm con tàu của một kẻ giết người.

Câu thách thức của MaiAnh càng khiến HắcNgư nổi cơn điên. Hắn bước tới mấy bước, ý chừng muốn túm lấy nàng để quăng xuống biển. Ngay lúc ấy tên tù bỗng phóng tới đứng chắn giữa hai người, hắn nói với HắcNgư giọng thật dịu:

- NiCôLa! Ông hãy bớt giận! Chấp nhất làm gì lời nói trẻ con của cô ta chứ?

Rồi quay sang MaiAnh, hấn nhỏ nhẹ hỏi:

- Này, cô gái trẻ! Cô đã mấy tuổi rồi?

- Tôi 17. Tại sao ông gọi ông ta là NiCôLa?

- Vì tên ông ấy là NiCôLa. Cô nghĩ tên ông ta là gì? Là HắcNgư chẳng?

MaiAnh lặng thinh. Hấn hỏi tiếp:

- Vậy tên cô là gì?

- MaiAnh!

- Tên đẹp lắm! Nhưng mà MaiAnh gì gì?

- MaiAnh không gì gì hết! Tại sao tôi phải cho ông biết cả họ của tôi? Vậy tên họ của ông thế nào?

Nghe câu nói bướng bỉnh của nàng, chàng ta mỉm cười rồi tự giới thiệu:

- Tôi tên Văn, họ LơRu, là thủy thủ của SơCơ.

Hấn nói đến cái tên SơCơ chủ của hấn, trên mặt lộ ra nét vui mừng hãnh diện. MaiAnh không rõ SơCơ là ai, nhưng khi nghe biết hấn không phải là thủy thủ của NãPháLuân nên lòng sinh mối cảm tình, nhỏ nhẹ nói:

- Vậy mà tôi tưởng lầm ông là người của NãPháLuân chứ!

Chàng thủy thủ nghe câu nói của nàng, bỗng trở nên lạnh lùng, nói giọng khó chịu:

- Tôi phục vụ cho SơCơ. SơCơ phục vụ cho người. Người chính là hoàng đế NãPháLuân đó. Cô còn muốn biết gì nữa không?

Dứt lời hần bước tới ngồi cạnh HắcNgư, chùng như không muốn trao đổi lời qua tiếng lại với MaiAnh nữa.

Còn MaiAnh, sau khi nghe hần giải thích, nhất là khi nghe hần gọi «NãPháLuân hoàng đế» một cách tôn sùng, cũng rất khó chịu, nên chán nản không muốn nói thêm lời nào với hần.

Nàng ngồi tựa lưng nơi lan can tàu, mắt lim dim như ngủ. Sự thật nàng không thể ngủ lại, dù rất muốn ngủ để quên nỗi bực bội và lo âu trong lòng.

Bấy giờ tuy là ban ngày mà không nhìn thấy chân trời, chim biển cũng bật tăm. Chung quanh đó đây chỉ là biển nước mênh mông!

Gió thổi mạnh làm cánh buồm kêu răn rắc như sắp gãy, sóng mỗi lúc một cao, trời trên sụp xuống, con tàu nghiêng qua ngã lại... MaiAnh ngồi không vững, cũng nghiêng ngã theo con tàu, tay chân lạnh cóng, mặt tái xanh như người sắp chết.

LơRu bỗng lần dò bước tới bên nàng, trao bình rượu cho nàng rồi nói:

- Cô hãy uống chút rượu xem có đỡ khó chịu chút nào không?

MaiAnh không từ chối, đón lấy bình rượu hớp một ngụm, nhưng vì bao tử trống rỗng nên rượu uống vào lập tức nôn ra, sắc mặt nhợt nhạt, tay chân run rẩy.

Văn LoRu thấy thế lập tức lấy chăn trùm vào người nàng. Cử chỉ của hắn như người mẹ lo cho con làm MaiAnh cảm động muốn nói lời cảm ơn, nhưng quay hàm lạnh cứng, không mở lời được!

Hắn dường như đã đọc được lời nàng muốn nói qua ánh mắt nên mỉm cười, an ủi:

- Chắc chốc nữa cơn giông sẽ qua đi! Tôi thật chưa gặp trận sóng dòi kinh khủng như vậy!

MaiAnh chợt nhắm mắt và mím môi lại vì nghe từ dạ dày trào lên...

* *

Trọn ngày hôm đó con tàu vẫn đi trong bão tố. MaiAnh nằm một chỗ như người sắp chết. Hai người đàn ông, người trước mũi, người phía sau, cố giữ con tàu không bị lật úp xuống biển. Cánh buồm đã được kéo xuống và rách tả tơi. Địa bàn ướt đẫm sau cơn mưa bão cũng bị hư nên không còn sử dụng được nữa. Hắc Ngự đành phải để con tàu lênh đênh trôi dạt ...

Hai người đàn ông không nói lời nào nhưng nét mặt họ đầy vẻ lo âu và tuyệt vọng. Nhìn họ MaiAnh đoán được nỗi hiểm nguy cận kề. Nàng bỗng nhớ đến dì HuệLi, nhớ đến PhanXi và IVy, hai kẻ tự tay nàng giết chết. Giờ đây tới phiên nàng cũng phải chết. Nàng sẽ gặp lại họ trong cõi xa xăm nào đó... Mía may thay cho số phận của con người!

Trước giờ phút cận kề với tử thần, MaiAnh chẳng nghe chút luyến tiếc gì với cõi đời. Nàng chỉ cảm nghe ngậm ngùi là mình phải vùi thân nơi biển cả với hai kẻ xa lạ!

Cho đến nửa đêm, HắcNgư bỗng kêu mừng rỡ:

- Có tàu! Có tàu chạy hướng về phía chúng ta! Có cứu tinh rồi!

Tiếng kêu của HắcNgư làm MaiAnh bừng tỉnh, chống tay ngồi dậy. Văn LơRu cũng chạy về phía HắcNgư nhóng mắt nhìn ra xa, thấy có ánh đèn pha chiếu về phía con tàu mình đang đi, hấn đập nhẹ vào vai HắcNgư biểu lộ sự vui mừng tột đỉnh.

Ngồi một chỗ tuy chưa trông thấy gì, nhưng nhìn hai người họ MaiAnh cũng rộn lên niềm hy vọng sống sót.

Một lúc ánh đèn pha tới gần, Văn LơRu trông rõ chiếc tàu chạy tới bỗng hốt hoảng la lên:

- Tàu cướp! Chết rồi! Chúng ta gặp tàu cướp!

Tiếng la thất thanh của Văn LơRu vừa dứt thì chiếc tàu kia đã đâm sầm vào hong tàu của HắcNgư. Văn LơRu vụt

nhào tới ôm MaiAnh phóng xuống biển. Hắc ngư lập tức nhảy theo.

Trong lúc hốt hoảng MaiAnh quên mất là mình cũng biết bơi nên để Văn LơRu lôi kéo trên nước. Một lúc chùng như quá mệt, Văn LơRu thở hổn hển nói:

- Từ đây vào đất liền không xa. Chúng ta phải cố gắng đến nơi. Chỉ là tôi...

Lúc ấy MaiAnh chợt nhớ ra, la lên:

-Tôi biết bơi! Tôi biết bơi mà? Ông hãy buông tôi ra! Tôi sẽ bơi theo ông.

Cả hai bơi một lúc thì trông thấy lờ mờ bãi cát trước mắt. Nhưng càng gần bờ sóng càng cao, MaiAnh chợt thét lên một tiếng vì một đợt sóng tràn tới vô cùng cuồn cuộn, bốc nòng lên cao và buông nòng xuống một ghềnh đá. Nàng bất tỉnh và không còn biết gì nữa...

* *

Khi tỉnh dậy MaiAnh thấy bốn con mắt của hai người đàn ông đang lau láu nhìn nàng. Hai người đàn ông lạ mang súng, tóc để dài, mặt mày dị hợm như người rừng.

Nàng cựa quậy ngồi dậy mới biết mình đang nằm trên bãi cát. Hơi gió thổi tạt vào da thịt, nàng mới hay biết áo quần trên mình rách tả tơi, thân thể bày lộ ra... Nàng hổ thẹn ngồi chụm lại, hai tay níu túm lấy mảnh áo rách cho đỡ ngượng.

Nàng chưa kịp nói gì, hai người đàn ông thấy nàng đã tỉnh liền bàn bạc với nhau điều gì đó... Họ nói bằng ngôn ngữ địa phương, nàng nghe mà không hiểu, nhưng đoán là họ nói về hai món nữ trang và số tiền của nàng mang trên người mà họ lục soát khi nàng chưa tỉnh.

Bây giờ MaiAnh cảm nghe thân thể đau đớn, chân tay mình mẩy có nhiều vết bầm.

Nàng nhớ mình bị va vào đá và bất tỉnh, nhưng không rõ ai đã vớt nàng? Chẳng lẽ là hai tên nọ? Trông họ không có vẻ tử tế và hiền lành như người thường!

Nàng muốn nói lời chào hỏi, song môi miệng như đờ ra không mở lời được vì lạnh mà cũng vì sợ.

Nỗi lo sợ có lẽ nhiều hơn khiến Mai Anh rung rung muốn khóc. Nàng bỗng nhớ đến HắcNgư và Văn LơRu. Chẳng biết họ ra sao? Họ là thủy thủ quen sóng gió lẽ nào chết được? Nàng còn sống tức họ phải sống. Nhưng họ ở đâu?

Mai Anh moi trong trí nhớ về giây phút hãi hùng đêm qua và không quên Văn LơRu đã dìu nàng vào bờ. Nếu không có Văn, MaiAnh đã chết rồi. Văn không bỏ nàng trong giờ phút nguy hiểm, giờ nàng còn lại một mình, chắc là chàng ta đã chết!

Nghĩ đến người bạn mới quen đã chết, lòng nàng chua xót tiếc thương. Tấm thân nàng giờ đây thêm một lần trợ trợ!

Hai tên lạ mặt sau một hồi bàn bạc, bỗng một tên tháo bỏ giây nịt ra và hùng hổ kéo nàng đứng lên.

Thái độ của hắn là thái độ của kẻ sắp giết người, khiến MaiAnh hốt hoảng thét lớn. Thành linh lúc ấy có một người từ gành đá nhảy tới vật lộn với tên vừa định giết MaiAnh.

MaiAnh định thần nhìn kỹ người đến cứu nàng, thấy không ai khác hơn là Văn LơRu!

Giờ phút hiểm nguy thấy lại người quen, MaiAnh mừng mừng tủi tủi, nghẹn ngào gọi tên hắn:

- Văn, Văn! Anh thật còn sống? Tôi thật không ngờ!

Sau một lúc vật lộn, Văn bị tên kia vật ngã, kéo lôi hai chân ngược về phía nàng. Quần áo tả tơi, mặt mũi đầy máu, nhưng Văn Lơ Ru vẫn vùng vẫy chống cự. MaiAnh thấy vậy lên tiếng:

- Đứng! Tôi van ông đừng giết chàng ta.

Nàng ngược mắt lệ nhìn tên đang nắm giữ nàng như nài nỉ hắn can thiệp. Tên đó có lẽ động lòng nên nói với đồng bọn:

- Đủ rồi ViNóc! Buông hắn ra đi.

Văn LơRu thoát khỏi sự kèm chế vừa ngồi dậy thì từ xa có một tên thứ ba đi đến. Hắn có vẻ là đầu đảng trong bọn.

Hắn mặc bộ quần áo «mốt» của nhà nông ngày lễ, đầu đội mũ, mình khoác áo choàng đen rộng. Gương mặt hắn che kín bởi lớp vải nhung đen, chỉ chừa đôi mắt.

Nhìn hấn người ta có cảm tưởng là tên cướp biển. Nhất là đôi mắt hấn không có vẻ lương thiện khi chiếu thẳng vào người MaiAnh. Nàng nóng mặt khi chợt nhớ đến thân thể mình lỏa lồ trong bộ y phục nát bét, nên tay chân luống cồng che đậy những chỗ hở.

Tên mới đến không thèm chú ý đến những cử chỉ của nàng, hấn lạnh lùng ra lệnh:

- Bắt cô này theo.

Rồi quay sang Văn LơRu, hấn nói với thuộc hạ của hấn:

- Giết thằng này trước đã!

Văn LơRu bình tĩnh nói:

- Muốn giết ta sao khi này chúng bay không giết quách cho rồi?

Tên đầu đảng trả lời:

- À, người thắc mắc sao không được chết lúc này à? Có lẽ nhờ cô này van xin. Vả lại ta muốn biết người là ai mà dám đá khá quá?

Trong khi MaiAnh giật nảy mình vì không ngờ tên đầu đảng có mặt từ khi này. Văn LơRu bướng bỉnh nói:

- Ta không là ai hết! Ta là người Pháp như người, là dân Bơ-tông như chúng bay. Bởi thế ta không hiểu vì lý do gì bọn bay muốn giết ta?

Nghe Văn LơRu nói MaiAnh lấy làm thắc mắc và chua chát nghĩ về cảnh ngộ của Văn: «làm tù binh của Anh, trốn về nước mình lại bị kẻ cùng chung một tổ quốc giết chết!» Còn mĩa mai nào hơn?

Bỗng nhiên tên lạ mặt đổi giọng ồm ồm:

- Ta không biết ngươi là ai. Giờ ngươi lọt vào tay ta, ngươi phải tuân theo luật lệ của ta.

Văn mai mĩa:

- Luật lệ của kẻ cướp chằng?

- Im đi! Chớ nói nhiều lời ! Bây giờ ta cho ngươi một con đường. Nếu ngươi thuận lòng phục vụ chân thành cho ta, ngươi được tiếp đãi tử tế. Những kẻ can đảm như ngươi kẻ ra cũng khó tìm nên ta cho ngươi được sống.

Văn cười khẩy:

- Hừ! Phục vụ cho mi? Phục vụ việc chi? Ngươi là tướng cướp, ngươi cần một tên cướp của giết người. Chớ như ta đây là thủy thủ, thủy thủ cho SơCơ, ngươi biết không? Ta không thể phục vụ cho ai khác ngoài chủ tướng của ta.

Thêm một lần nữa Mai Anh nghe Văn nhắc đến tên SơCơ một cách hãnh diện. Nàng không rõ SơCơ là ai? Tại sao Văn lại trọng vọng đến thế?

Nhưng tên lạ mặt biết SơCơ là ai! Vừa khi nghe Văn nhắc đến cái tên đó, hấn đổi thái độ giận dữ:

- À, té ra mi là tụi chó biển! Mi là chó săn của Công tước SơCơ! Hừ! Phe nhóm của NãPháLuân hé? Con tự lên án tử hình cho con rồi con ơi!

Hắn nghiêng răng trèo treo và chửi đồng một tiếng rồi hét lên:

- Giết hắn cho ta!

MaiAnh quýnh quáng kêu lên:

- Không! Không! Đừng giết!

Trong giây phút khẩn trương MaiAnh kêu hoảng, mà không biết phải nói gì và làm gì để cứu Văn?

Nàng đã chịu ơn hắn, nhờ hắn mà nàng sống sót. Cũng vì muốn cứu nàng, hắn mới lộ mặt ra. Giờ nàng không thể nào để hắn chết một cách dễ dàng như vậy!

Cùng lúc lên tiếng phản đối, nàng chạy tới chỗ tên che mặt, níu tay hắn, van xin:

- Tôi xin ông đừng giết hắn! Hắn đã nói dối ông! Hắn không là người của SơCơ, mà là gia nhân của tôi... Hắn muốn tránh không nói lai lịch của tôi nên mới bịa tên người khác. Nhưng tôi không để hắn chết vì tôi.

- Nó là người của cô? Thế cô là ai?

- Một người thuộc dòng dõi quý phái như ông. Nghe giọng nói cùng cung cách của ông, tôi đoán ông thuộc dòng dõi quý phái, có phải thế không?

Câu tặng bốc của MaiAnh quả nhiên có linh nghiệm làm hả cơn tức giận của tên che mặt. Hấn khoan khoái nói:

-Cô nói đúng! Ở đây thiên hạ gọi tôi là ông Mộ Văn. Còn cô, cô tên gì?

- Tôi tên MaiAnh, họ ĐờSơNa. Cha mẹ tôi đều chết vì thuộc cừu trào. Đây ông xem.

Nàng cho tay vào túi định lấy món quà của công chúa TêRê tặng nàng hôm hôn lễ để cho tên mặt nạ tin lời, nhưng chợt nhớ là những thứ trong người nàng đều bị hai tên kia lục soát lấy hết, nên nói tiếp:

- Ông hãy bảo thuộc hạ của ông trả lại các đồ vật của tôi. Ông sẽ thấy một xâu hạt trai, một miếng mè dai của công chúa TêRê và một ít tiền Anh của tôi.

Tên MộVăn nghe nàng nói liền đưa mắt ngẫm hỏi hai thuộc hạ.

Một tên lệ làng trao cho chủ hấn các thứ mà MaiAnh vừa kể. Tên MộVăn liền lấy xâu ngọc bỏ vào túi. Hấn cầm miếng mè dai hướng về phía ánh sáng sâm soi...

Đôi mắt hấn vụt rực sáng lên khi đọc thấy tên của công chúa khắc chạm trên miếng mè dai đó. Bất thần hấn quay mặt về MaiAnh, nghiêng mình chào một cách kính cẩn:

- Tha lỗi cho tôi tiểu thư ĐờSơNa! Tôi không ngờ trong trận bão tố tàu chìm vừa qua lại cứu được tiểu thư. Tôi hân

hạnh mời tiểu thư đến tậ xá để chúng ta có thể nói chuyện dài hơn.

MaiAnh nở nụ cười thật tươi. Nàng không ngờ mình thay đổi được cuộc diện nên hớn hở nói:

- Còn gia nhân tôi? Xin ông cũng cho hẳn được theo tôi, ông nhé?

MộVăn cười khẽ qua lớp vải che mặt:

- Được rồi! Tiểu thư yên lòng! Dĩ nhiên là hẳn sẽ đi theo chúng ta. Có điều khi nãy hẳn nói dính líu đến một cái tên mà tôi cần điều tra lại.

Quay sang hai tên thuộc hạ, MộVăn ra lệnh:

- Các người mang nó theo! Ta không giết nó làm gì! Nó chỉ là đầy tớ của cô nương này. Có điều khi nãy nó phạm tội nói dối, nên ta cũng nên trị tội nó một chút. Các người hãy quăng nó vào nhà giam!

MộVăn cố ý nhục mạ Văn để chàng ta phát cáo nói ra sự thật. Lời nói và thái độ khinh thị của hẳn quả nhiên làm cho chàng thủy thủ nổi cơn thịnh nộ.

Nét mặt đỏ vì nhục, Văn bực tức vùng tay thoát khỏi sự kèm chế của hai tên kia, rồi đá chúng té nhào.

MộVăn tức giận chia súng toan giết chết Văn. MaiAnh kinh hoàng chạy đến bên Văn đứng chắn phía trước chàng ta. Nàng siết mạnh tay hẳn và nhìn hẳn với ánh mắt cầu khẩn, nhỏ nhẹ nói:

- Đừng bạo động anh Văn nhé? Anh nói dối chẳng giúp được gì cho tôi. Tôi đã nói hết sự thật về anh và về tôi. Anh đừng ngu dại chống đối họ mà hại bản thân anh.

Văn mở miệng định phản đối lời MaiAnh, song bàn tay nhỏ nhắn của nàng siết mạnh tay hắn, tưởng chừng tất cả tâm tình dồn vào sự nhấn nhủ đó, khiến lòng chàng ta mềm yếu, đành miễn cưỡng nói:

- Thôi được! Cô nương hãy an lòng! Tôi chỉ là một tên ngu dốt đại dốt.

Vừa nói Văn vừa nhìn MaiAnh bằng đôi mắt nửa biết ơn, nửa oán ghét!

MaiAnh có cảm tưởng chàng thủy thủ đã xem nàng như người của phe nhóm cự trào, tức là kẻ thù với chế độ hiện hữu, cũng tức là kẻ thù nghịch với SơCơ và NãPháLuân!

MộVăn thấy MaiAnh bàng hoàng lo lắng cho đầy tớ thì rất lấy làm kỳ. Hắn nhíu mày hỏi giọng nghi ngờ:

- Vì lẽ nào cô nương quá lo lắng cho hắn vậy? Cô nương gần bó với hắn khiến tôi tự hỏi có nên tha hắn hay không?

Nghe giọng nghi ngờ của MộVăn, MaiAnh cố trấn tĩnh giả vờ nói:

- Chắc ông cũng biết đầy tớ trung thành ngày nay rất khó tìm?

Sợ hắn thắc mắc lôi thôi, nàng vờ nói chuyện khác:

- Nếu ông còn có ý định mời tôi về quê, tôi rất hoan hỉ, vì hiện tôi rất mệt và lạnh lắm.

Nàng nói và bước nhanh trên đường, Mộ Văn bước gấp theo nàng. Mai Anh đi song song với hắn mà chẳng cần thắc mắc sẽ đến đâu, hắn là ai? Điều quan trọng là nàng cần tranh thủ thời gian để nàng và Văn Lơ Ru được sống còn, rồi sau đó tìm cách thoát khỏi bọn này.

Bãi bể giờ này vắng lặng không người, chỉ còn dấu vết của bão tố vừa qua. Những khúc gỗ của ván tàu vỡ văng tung tóe đó đây...

Nhìn một lần sau cùng ghềnh đá, khe nước... lòng Mai Anh chợt bồi ngùi nhớ đến Hắc Ngư. Có lẽ hắn đã trôi theo dòng nước bạc rồi!

Đời người, sự sống chết quả không biết trước được!

Nhớ lại hoàn cảnh của nàng và Văn... Nếu nàng không nhanh miệng nói dối, chắc cả hai cũng đã chết bởi sự dã man tàn bạo của những tên cướp này.

Thế mới biết, muốn được sự sống còn trong xã hội loài người cần phải biết nói dối. Ngày nay trên bước đường phiêu bạt, bài học đầu tiên đến với nàng là bài học «nói dối»!

Nàng tự nhủ: «trọn đời ta sẽ không quên bài học hôm nay!»

* * *